

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

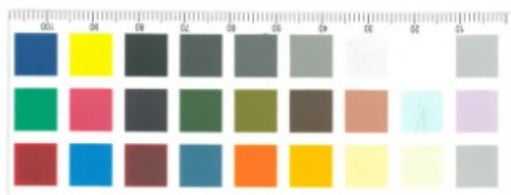
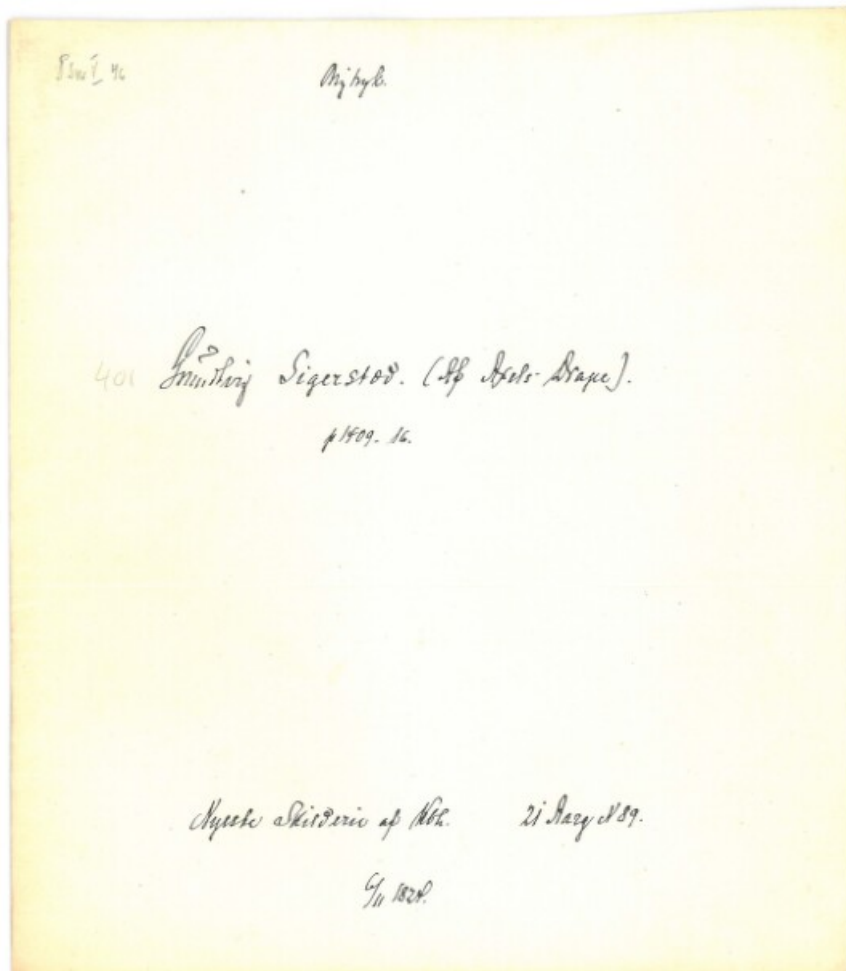
Titel: Sigerstæd. (Af Axels Drape.)

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Sigerstæd. (Af Axels Drape.)", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 1409. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1824_401-txt-root/facsimile.pdf (tilgået 19. april 2024)

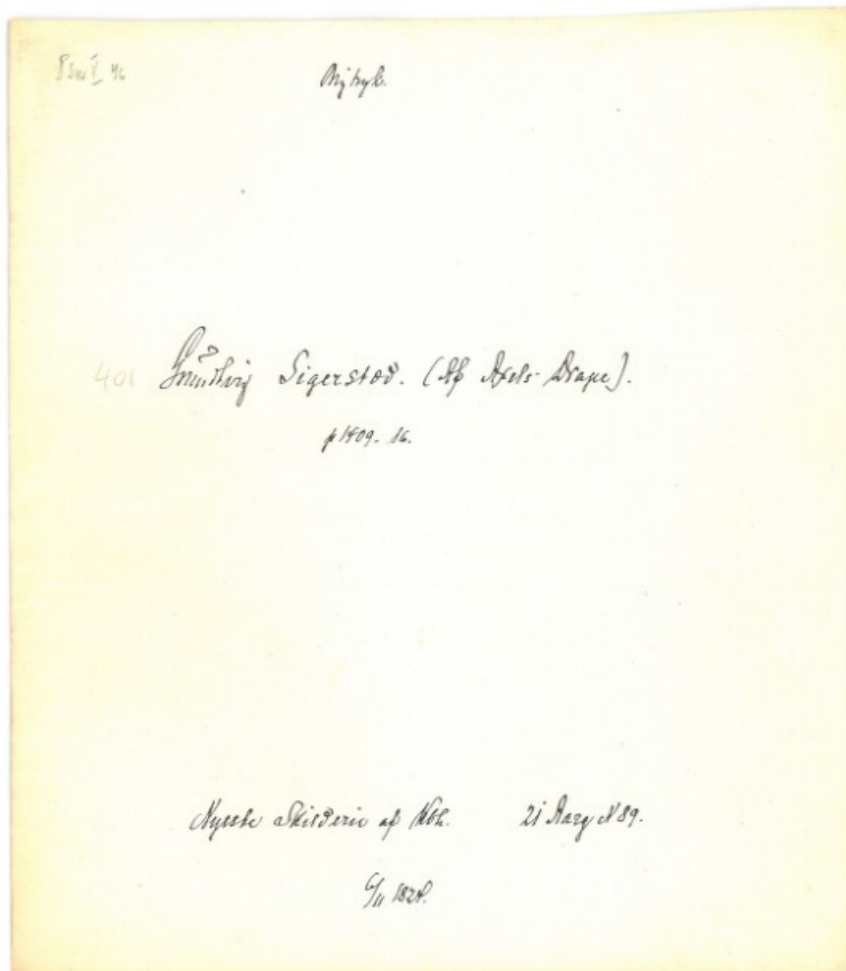
Anvendt udgave: Grundtvigs værker

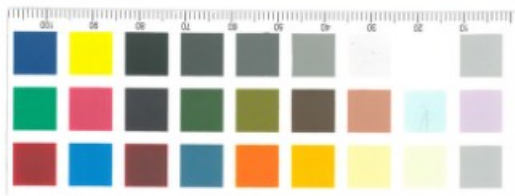
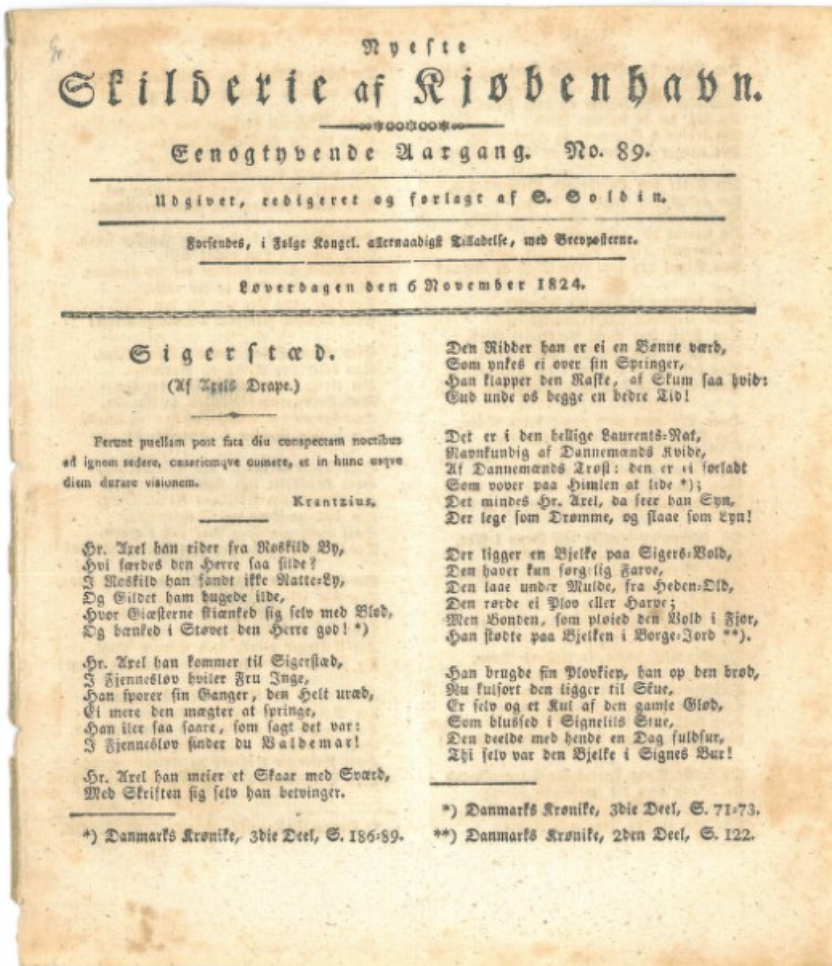
Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

□ □

Nyeste
Skilderie af Kjøbenhavn.
—•••••—
Eenogtyvende Aargang. No. 89.
—•••••—
Udgivet, redigeret og forlagt af E. Seldin.
—•••••—
Erfendes, i Høje Kongl. ælternadigk Biskabske, med Brevpostkæmre.
—•••••—
Løvedagen den 6 November 1824.
—•••••—

Sigerstød.
(Af Kgl. Drapt.)

Ferunt puellam post fata diu conspectam noctibus
ad ignem sedere, cassidemque cussere, et in hunc usque
diem durare visionem.
Krantzius.

Hr. Axel han rider fra Møskild By,
Hvi særdes den Herre saa silde?
I Møskild han fandt ikke Blatte-Ly,
Da Sildet ham lugede lide,
Hvor Gæsterne kjaanted sig selv med Blod,
Da banked i Støvet den Herre god! *)

Hr. Axel han kommer til Sigerstød,
I Hjenneklov hviler Fru Inge,
Han spører sin Gænger, den Helt uråd,
Ei mere den mægter at springe,
Han iler saa saare, som sagt det var:
I Hjenneklov hader du Waldemar!

Hr. Axel han meier et Skaar med Sværd,
Med Skriften sig selv han betvinger.

Den Ridder han er ei en Venne værd,
Som ynkes ei over sin Springer,
Han slapper den Ræste, af Lum saa høid:
 Gud unde os begge en bedre Tid!

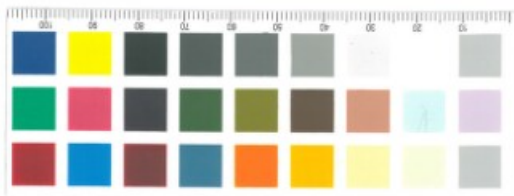
Det er i den hellige Laurents-Nat,
Blavfundig af Dannemands Kvind,
At Dannemands Trost: den er ei forladt
Som vover paa Himlen at lide **);
Det mindes Hr. Axel, da seer han Lyn,
Der lege som Drømme, og staae som Lyn!

Der ligger en Hjelte paa Sigerstøld,
Den haer kun sorg sig farve,
Den laae under Rulde, fra Heden-Lid,
Den rørd ei Ploo eller Harpe;
Men Bonden, som ploied den Vold i Hjør,
Han stødte paa Hjelten i Borges-Lord **).

Han brugde sin Plovkier, han op den brod,
Du fulsfort den ligger til Stue,
Er selv og et Kul af den gamle Glod,
Som blusset i Signetis Stue,
Den deilde med hende en Dag fuldsur,
At hi selv var den Hjelte i Signes Bar!

*) Danmarks Krønike, 3die Deel, S. 71-73.
**) Danmarks Krønike, 2den Deel, S. 122.

*) Danmarks Krønike, 3die Deel, S. 186-89. **) Danmarks Krønike, 2den Deel, S. 122.

Der ligger den Hjelte med Londons-Kaar,
Der sidder saa faar en Kvinde,
Med blussende Kinder og gule Haar,
Al leg for de kusende Vinde,
Al brudes i Stormen og stærke Eg,
Det klinger dog kun som en Strango-Beg!

Der sidder den Kvinde ved Midnats-Tid,
For hende stes Angen er bange,
Som levende Folk er hun roed og hvid,
Eg nynner paa deilige Sange;
I Svogelste-Timen kun farves maa,
Paa Signe dog pege med Smil de Smaa!

Der brænder en Lue saa rosenroed,
Hvor Signellil sidder paa Tofte,
Den stiger som Blus fra klaren Gled,
Saa heit, som den slog under Vesten,
Saa heit, som den var i det fruer-Bur,
Hvor Signellil kreg over Gladhjems Mur!

Hvor ikke man veed noget bedre Navn,
Der Nord-Lys man kalder den Lue,
I Sigerstæd hedder den Signes Bavn,
Som blusser hver Nat over Lue,
Men slaer ifkun hellden saa høit i Sky,
At deraf som Nord-Lys gaar viden Sky!

Al Himmeten blusser den Bavn i Nat,
Saa klart var den aldrig at se,
Hvor Signellil vedder sit Haar saa glat,
Eg nynner som luvrende Due;
Da Stjernebue bleged for Signes Bavn
Paa Køberne smeltede Høbers Navn!

Da Signellil hørde sin Efters Navn,
Hvor Vinene spildt af Gled,
Hun klægt udbræde mod ham sin Havn,
Eg første Gang hørdes hun loede;
Hun loed, som det klinger fra Vaar til Vaar,
Naar Sommerens-Fuglen i Lunde slaer!

Da første Gang Naaret for Tunge-Vaand
Al Sang blev det smeltende Herte,
Da Signellil loed, i sin Høbers Land,
Om Kierlighedens fraalende Kierte;

Da fandt mellem Lis, i det høie Nord,
Den varmeste Løne sit Eosnings-Død!

Hvad Signellil loed om den Himmel-Gled,
Som trofod de Vintere mange,
Som avted den Lue saa rosenroed,
Der glæsted de usigle Vange,
Det maa, for de Vren, kun under ves,
Den Bane gientage en Sommer-Kvæd!

Hvad Signellil loed om de Gnistre Smaa,
Som ulmed i Len under Afte,
Eg Dannemarks Hænder det lod forstaa,
Al Seier-Sang er de for raske,
Det høre, hvo Dre har for den Kæst,
Som dampet gientyder i Dværgs-Bryll!

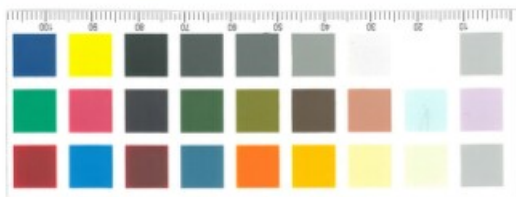
Som Sands-Høien synker i Lime-Glat,
Saa daler paa Tofte og Bavn,
Det er nu ei længer oit som det var
Med Sommerens-Sangen og Havnen,
Hun synger om Savnet af Lys og Gled,
Om døende Gnistre i Arne-Kied!

Hun synger ei længer om Gimle-Borg,
Hvor Lys-Alfer lege Gulds-Berning,
Hun synger om Dblingen Verne-Borg,
Om Bilinge-Svig og Misgjerning,
Som Havfruen sang over sig i Havn,
Der Dannebrog strøges paa Driogs-Stavn!

Om Skoldunge-Stammen, som har det Kaar,
Den skal ikke viden paa Vorgen,
For maigrønne Skove imod den gaar,
Ladmalet hun synger med Sorgen;
Alti Bifinger gjerde med Skoven Pags,
Eg sit saa med Skoldunge-Stammen Magt!

Hun synger om Slaget ved Sigerstæd,
Da Maanen det lysted at kvæde;
Hun synger om Kampen ved Susaa-Bredde,
Hvor Himmelferne brødes med Hjelte,
Hvor Bifinger trofod, og Kvinder vandt,
Om Skoldunge-Hærens Star udbrandt! *)

*) Danmarks Krønike, 2den Deel, S. 122:26.

Der ligger den Hjelte med Londons-Kaar,
Der sidder saa faaer en Kvinde,
Med blussende Kinder og gule Haar,
Al leg for de kusende Vinde,
Al brudes i Stormen og stærke Eg,
Det klinger dog kun som en Strango-Beg!

Der sidder den Kvinde ved Midnats-Tid,
For hende stes Angen er bange,
Som levende Folk er hun roed og hvid,
Eg nynner paa deilige Sange;
I Svogelst-Aimen hun sædes maa,
Paa Signe dog pege med Smil de Smaa!

Der brænder en Lue saa rosenroed,
Hvor Signellil sidder paa Tofte,
Den stiger som Blus fra klaren Gled,
Saa heit, som den slog under Lofte,
Saa heit, som der var i det fruer-Bur,
Hvor Signellil kreg over Gladhjems Mur!

Hvor ikke man veed noget bedre Navn,
Der Nord-Lys man kalder den Lue,
I Sigerstæd hedder den Signes Bavn,
Som blusser hver Nat over Lue,
Men slaer ifkun hellden saa høit i Sky,
At deraf som Nord-Lys gaar viden Sky!

Al Himmeten blusser den Bavn i Nat,
Saa klart var den aldrig at se,
Hvor Signellil vedder sit Haar saa glat,
Eg nynner som luvende Due;
Da Stjernebue bleged for Signes Bavn
Paa Køberne smeltede Høbers Navn!

Da Signellil hørde sin Efters Navn,
Hvor Vinene spildt af Gled,
Hun klægt udbræde mod ham sin Havn,
Eg første Gang hørdes hun loede;
Hun loed, som det klinger fra Vaar til Vaar,
Naar Sommerens-Fuglen i Lunde slaer!

Da første Gang Naaret for Tunge-Vaand
Al Sang blev det smeltende Herte,
Da Signellil loed, i sin Høbers Land,
Om Kierlighedens fraalende Kierte;

Da fandt mellem Lis, i det høie Nord,
Den varmeste Løne sit Eosnings-Død!

Hvad Signellil loed om den Himmel-Gled,
Som troled de Vintere mange,
Som avted den Lue saa rosenroed,
Der glæsted de usigle Vange,
Det maa, for de Vren, kun under ves,
Den Bane gientage en Sommer-Kvæd!

Hvad Signellil loed om de Gnistre Smaa,
Som ulmed i Len under Afte,
Eg Danmarks Hænder det lod forstaa,
Al Seier-Sang er de for raske,
Det høre, hvo Dre har for den Kæst,
Som dampet gientyder i Dværgs-Bryll!

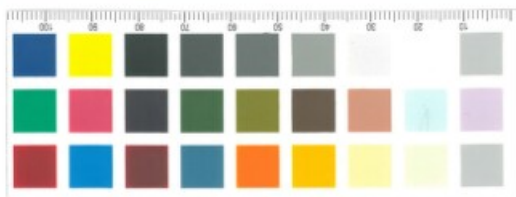
Som Sands-Høien synker i Lime-Glat,
Saa daler paa Tofte og Bavn,
Det er nu ei længer oit som det var
Med Sommerens-Sangen og Havnen,
Hun synger om Savnet af Lys og Gled,
Om døende Gnistre i Arne-Kied!

Hun synger ei længer om Glimt-Borg,
Hvor Lys-Alfer lege Gulds-Berning,
Hun synger om Dblingen Verne-Borg,
Om Bilinge-Svig og Misgjerning,
Som Havfruen sang over sig i Havn,
Der Dannebrog strøges paa Driogs-Stavn!

Om Skoldunge-Stammen, som har det Kaar,
Den skal ikke viden paa Vorgen,
For maigrønne Skove imod den gaar,
Ladmalet hun synger med Sorgen;
Alti Bifinger gjerde med Skoven Pags,
Eg sit saa med Skoldunge-Stammen Magt!

Hun synger om Slaget ved Sigerstæd,
Da Maanen det lysted at kvæde;
Hun synger om Kampen ved Susaa-Bredde,
Hvor Himmelterne brødes med Hjelte,
Hvor Bifinger troled, og Kvinder vandt,
Men Skoldunge-Hærens Star udbrandt! *)

*) Danmarks Krønike, 2den Deel, S. 122:26.

Sigvald sidder i Kffe-Krog,
 Dvingen spiser paa Tofte,
 Bennerne faa fra Ungdoms-Tog
 Hove vil end deres Kofte,
 Brynnen falder den nu for tung,
 Stærthighed ene er evig ung!

Stakket kun er det Naaben-Brag,
 Bifinger rase paa Bøien,
 Røvende faaer, ved det Nebefrag,
 Hønen i Skoldhunge-Saten,
 Krøingeren stærker paa Land sig lad,
 Snorler ved Kringernes Bane-Kvad!

Suffende sidder i øde Gal
 Blindsødt den gamle Silvise,
 Hjertet vil briste nu brødt i Kval,
 Et har det Meer at forlise;
 Naade han vilde, og mumler kun:
 Sigvald! du lover af Hjertens Grund!

Bifinger rase med Lid og Coard,
 Naaden de have forsoeret,
 Høer er Natten, og Val-Brend nær,
 Danmarks Skold giennembrøret;
 Skoldhungen fever alt som en Steen,
 Han er en Hul uden Rod og Green!

Alting fever i Sigerfød,
 Trinde en den gamle Silvise,
 Sjokket er Led og Kampen med,
 Lykken maas Bifinger vife;
 Viob-Rinken svinger ved Valbrend høst,
 Hjennestov By er et Blus fuldbrøst!

Siger nedfylder paa Venne-Blig,
 Slumrende i deres Midte,
 Pludselig vaagner, med Angest-Skrig,
 Konninge-Barnet Gyrithe,
 Alle det trænger til Marv og Been,
 Vækker i Hallen da Stol og Steen!

Sigvald springer fra Bænken op,
 Naaber, saa Baggene ryste:
 Danmark! hvor er din Kampen-Trop!

Skat sig nu Bifinger bryde!
 Trøide, som gaar mellem Træ og Bark,
 Skat de nu raade den gamle Mark!

Luren hænger i Konge-Hald,
 Høer paa Jorden ei Nage,
 Danmark høver ei hørt dens Skald,
 Sten i Krøder nes Dage,
 Tungen blev fundet i Daners Hjem,
 Som kunde blæse den Lur med Stem!

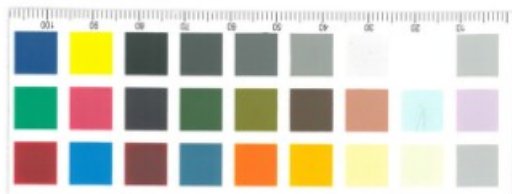
Skæret er blevet det gamle Vaand,
 Skold-Lungen famler i Rørke,
 Sætter til Mund hvad ham faldt i Haand,
 Støber i Luren med Stærke;
 Bifinger-Trøiden da vorder rødt,
 Drummer: det tordner i Sigerfød!

Hanen gæser i Morgen-Sov,
 Nykker med tonende Vinger,
 Luren gjalder end høit i Lov,
 Lydt for døet Dre det ringer:
 Kan man af Flinten faae Lid med Staal,
 Sagnet af Daner med Hjarke-Maal!

Alle rinder det sæt i Hu:
 Hjarke-Maal svinge de Døde,
 Kvinder og Mand de fappes nu,
 Kæmpes om Vren at bløde;
 Svinge maa Fuglen i Fjerer-Lur
 Aldrig om Lid med Krøder Lur!

Bifinger-Drotten er flygtet rødt,
 Det gjør ei holte Bærstærker,
 Trødig de solte ved Susaa-Bredd,
 Brødt under pralende Märker,
 Skære i Stoven sig hvor en Stak,
 Hvor vil de prygle den Wonde-Blek!

Sigvald drager i Marken ud,
 Søer er hans Hylking at Hue:
 Hift en Haltet, og her en Prud,
 Føst mellem Svinge og Due;
 Hønde-Mand! er ei til Rør og Flæg,
 Som de nu vore, din Segl for væg!

Sigvald sidder i Afse-Krog,
 Dvingen spiser paa Tøfte,
 Bennerne saa fra Ungdoms-Tog
 Høve vil end deres Kofte,
 Brynken falder den nu for tung,
 Stærktighed ene er evig ung!

Stakket kun er det Naaben-Brag,
 Bifinger rase paa Bøien,
 Røvende haarer, ved det Nebefrag,
 Hønen i Skibhugne-Saten,
 Krøingeren strækker paa Land sig lab,
 Snorler ved Ringernes Bane-Kvad!

Suffende sidder i øde Sal
 Blindsødt den gamle Silvise,
 Hjertet vil briste nu brødt i Kval,
 Et har det Meer at forlise;
 Naade han vilde, og mumler kun:
 Sigvald! du lover af Hjertens Grund!

Bifinger rase med Lid og Coard,
 Naaden de have forsoeret,
 Hørf er Natten, og Val-Brend nær,
 Danmarks Skib gjennembrøret;
 Skibhugnen fever alt som en Steen,
 Han er en Hul uden Rod og Green!

Alting fever i Sigerfød,
 Trinde en den gamle Silvise,
 Sjokket er Led og Kampen med,
 Lykken maas Bifinger vrise;
 Diod-Rinken sjunger ved Valbrend høft,
 Hjennestov By er et Blus faldbrøit!

Siger nedhynder paa Venne-Sig,
 Slumrende i deres Midte,
 Pludselig vaagner, med Angest-Skrig,
 Konninge-Barnet Gyrithe,
 Alle det trænger til Marv og Been,
 Vækker i Hallen da Stol og Steen!

Sigvald springer fra Bænken op,
 Naaber, saa Baggene ryste:
 Danmark! hvor er din Kampen-Trop!

Skat sig nu Bifinger bryde!
 Trøide, som gaar mellem Træ og Bark,
 Skat de nu raade den gamle Mark!

Luren hænger i Konge-Hald,
 Haarer paa Jorden ei Møge,
 Danmark høver ei hørt dens Skjald,
 Sten i Krøder nes Dage,
 Tungen blev fundet i Daners Hjem,
 Som kunde blæse den Lur med Stem!

Skjæret er blevet det gamle Vaand,
 Skibhugnen famler i Rørke,
 Sætter til Mund hvad ham faldt i Haand,
 Støber i Luren med Starke;
 Bifinger-Trøiden da vorder rødt,
 Drummer: det tordner i Sigerfød!

Hanen gæser i Morgen-Sov,
 Nykker med tonende Vinger,
 Luren gjalder end høit i Lov,
 Lydt for døert Dre det ringer:
 Kan man af Flinten faae Lid med Staal,
 Sagens of Daner med Hjarke-Maal!

Alle rinder det sæt i Hu:
 Hjarke-Maal sjunge de Døde,
 Kvinder og Mand de fappes nu,
 Kæmpes om Vren at bløde;
 Sjunge maa Fuglen i Fjerer-Lur
 Aldrig om Lid med Krøder Lur!

Bifinger-Drotten er flygtet rødt,
 Det gjør ei holte Bærstærker,
 Trødsig de solte ved Sussa-Bredd,
 Bredd under pralende Märker,
 Skære i Stoven sig hvor en Stak,
 Hvor vil de prygle den Wonde-Bled!

Sigvald drager i Marken ud,
 Sær er hans Hylking at Hue:
 Hilt en Haltet, og her en Prud,
 Førf mellem Sjunge og Due;
 Wonde-Mand! er ei til Rør og Flæg,
 Som de nu vore, din Segl for væg!

